

tiltænkt dem, fordi man her paa Sjælland — ligesom man nu mener, at Tilfældet ogsaa vil blive i Jylland — er bleven tvungen til Slagtning. Man har der paa Opfordring indrettet Etablissementser til Slagtning af større Kreaturer, og det er disse Udgifter, som man nu har tænkt sig delvis at ville refundere dem. Jeg maa ogsaa sige, at det allerede var givet dem som et Slags Løfte, inden jeg traadte til, og jeg har ikke fundet mig berettiget til at gaa imod de Aftaler eller Løfter, der have fundet Sted i saa Henseende. Jeg beklager ganske vist, at det Princip: at koncentrere det paa de enkelte store Slagterier — og deri kan jeg fuldt ud slutte mig til de to ærede Medlemmer — desværre herigennem bliver noget brudt for Sjællands Vedkommende. Derimod bliver det ikke brudt for Fyns Vedkommende, hvor det er lykkedes at koncentrere det paa et Sted, og heller ikke for Jyllands Vedkommende tror jeg, det kan siges, at Uoverensstemmelserne mellem de ærede Medlemmer og mig ere saa store, idet begge de ærede Medlemmer vare enige med mig om, at det var rigtigt med Hensyn til Eksporten til Norge og England at støtte Slagterierne i Frederikshavn og Esbjerg. Der er ved Forhandlingerne i Folketinget kommet et Punkt til, nemlig Kolding, og jeg tror, at de ærede Medlemmer maa dog indrømme, at det kan have sin Berettigelse, at Østkysten ogsaa har et Slagteri, som kan afsende en Del af Eksporten, der ret naturlig holder sig nede langs den østlige Side af Jylland. Naar det ærede 1ste Medlem for 8de Kreds (Breinholt-Vandborg) dernæst spurgte mig, om jeg eventuelt vilde kunne overskride den givne Bevilling paa 200,000 Kr., som foreligger paa det foreliggende Forslag, saa skal jeg derom udtale, at jeg ikke anser mig for berettiget til at overskride den givne Bevilling. Hvorledes jeg under ekstraordinære Forhold vil stille mig, om jeg paa eget Ansvar tør gaa i den af det ærede Medlem nævnte Retning og anvende paa forventet Tillægsbevilling et større Beløb, det tør jeg ikke udtale mig om i dette Øjeblik, idet jeg under saadanne Omstændigheder maatte handle saaledes, som jeg finder det forsvarligt og forstandigt under de givne Omstændigheder.

Det ærede 2det Medlem for 10de Kreds (P. Bojsen) beklagede, at Skovindtægterne vare faldne i saa høj Grad. Jeg erkender, at det ærede Medlem har Ret i, at de ere faldne meget betydelig; det kan man se paa Tallene; men jeg tror, at man ved at gaa til en hvilken som helst privat

Skovejer vil høre det samme, nemlig at Skovindtægterne overalt ere i stærk Nedgang; jeg tror imidlertid ikke, man kan sige, at Statens Skovindtægter ere faldne i nogen særlig høj Grad, idet det ærede Medlem jo nemlig har overset, at Statskovenes Arealer i den senere Aarrække ere voksede overordentlig betydelig; jeg har ikke været belavet paa at have nøjagtige Tal ved Haanden, men jeg vil sige, at det er noget lignende som fra 70,000 til 104,000 Tdr. Land. Hele dette Areal, der er kommet til, er et Areal, som ikke giver nogen nævneværdig Indtægt, og hvis det ærede Medlem vilde se efter i Anmærkningerne, vilde han se, at der er ikke mindre end 4 jydsk Distrikter — og netop de største — som give minus, hvorimod de sjællandske og de bedre jydsk give et ganske net Overskud. Der er blandt sjællandske Distrikter nogle, som give 12 og 11 Kr. pr. Td. Land, og der er flere, som give mellem 10 og 12 Kr. Jeg tror, at det maa siges — jeg ved det ganske vist ikke, men jeg tror det — at som Forholdene ere i Skovbruget, er det, hvad man kan vente af almindelige Skove.

Jeg har ingen Anledning til at komme videre ind paa de specielle Poster paa Landbrugsministeriets Budget. Jeg skal kun udtale, at jeg i det hele kan acceptere Budgettet i den Form, i hvilket det er kommet fra det andet Ting her til dette høje Ting. Jeg kan kun anbefale det høje Ting at vedtage Landbrugsministeriets Budget i den Form, i hvilken det foreligger paa Forslaget.

Breinholt-Vandborg: Jeg vil blot udtale en Tak til den højtærede Minister for det Svar, han gav mig paa min Henstilling. Det var nu ikke saa meget en Henstilling som mere dette, at jeg vilde henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa, om det ikke var muligt under de foreliggende Forhold, og naar Slagterierne blive lagte i Jyllands Yderkanter som en ekstraordinær Foranstaltning at give Vognladninger af Kreaturer samme Fragtsatser som Kulladninger. Jeg takker den ærede Minister for Svaret og kan saa godt forstaa, at det i Øjeblikket ikke kan gaa an at gaa videre. — Jeg takker ogsaa den højtærede Landbrugsminister for hans Svar, der i det hele taget var saa imødekommende, som jeg kunde forlange det. Jeg forstaa saa godt, at han over for min Henstilling maatte optræde reserveret og forbeholde sig sin Stilling, naar den Tid kommer, at det virkelig skulde vise